

Een gezellig avond-uur.

Voor een vrijgezel had ik het aardig getroffen. Mijn kamertje had een uitkijk op een grooten hof, waarin nooit vogelnesten gestoord werden. Daar huisde 's zomers allerlei klein grut, behalve de groote vogels, zooals goudmerels, spreuwen, roeken enz. Dikke boomen, met klimop bewassen, gaven uitmuntende gelegenheid tot nestelen. Deed ik 's morgens m'n raam open, dan was het een getjilp, een gefluit, een geschetter van d'andre wereld. Daarnaast, den hof bedoel ik, lag 't oneindige weiland vol kieviten en meeuwen. En 't waren prettige menschen, bij wie ik inwoonde. Ze hadden een kanarie, heel wat duiven, een bloemtuin, moesgrond en boomgaard, een glas met goudvisschen en geen kinderen. Dat alles stond mij prettig aan. Want de vruchten, de insecten, de vogels deelden om strijd m'n liefde, vooral de eerste. In den winter '89/'90 had ik een aardige collectie vlinderpoppen. Ze lagen op en onder mos en werden nu en dan besprenkeld tegen 't verharden. Toch liep het met velen van hen slecht af. Het vroor hard; een dikke borstplaat bedekte de haven van ons dorp. De vogels kwamen gastvrijheid vragen bij de menschen. Zwarte lijsters met een oranje bek, bruine met een soort koekoeksveer, vol stippels aan de borst, zwarte met eveneens stippels aan de borst en een prachtigen langen staart, enfin, ik kon ze niet thuisbrengen, omdat er geen etiquette op stond. Een roerdomp met groene pooten en lange nagels, van honger doodgevroren bij een wak, is mij lang in herinnering gebleven, door de sigarenpijppjes, van zijn sprongen gemaakt. 'k Wilde hem opzetten, maar 't was de eerste maal, dat ik zoo iets bij de hand nam en.... 't fiasco was volkomen. Z'n veeren pronkten nog lang op een Dordtsche dameshoed.

Groote witte zwanen (de echte van Lohengrin) met een allersneeuwitst dons, riet-, kol- en andere ganzen, allen vielen als offers van de liefde der menschen naar hun vleesch. Zelfs futen, hier geschoten, werden in de stad voor eenden opgepeuzeld. De vogels waren legio.

Eens op een avond zit ik wat te schemeren, toen

er iets voorbij m'n raam glipte. 'k Steek de lamp op, 'k wil het gordijn laten zakken, maar jawel, een angstig gefladder rammelt langs de ruiten. 'k Schuif het venster op en een boomkruipertje snort m'n kamertje binnen. Dadelijk was 't raam toe en 't gordijn neergelaten. Ik bekijk m'n gast, die de wanden inspecteert. Och, och, wat zijn die kleine pietjes toch lief! 'k Ga op een rieten stoel zitten, en kalm wat lezen. Het diertje klemt z'n pootjes er aan vast en piept recht vergenoegd; van de warmte denk ik. Daarop draai 'k langzaam 't hoofd om en spreek 't zacht toe. Gek, niet waar, dat praten met zoo'n „stom dier!“ De rappe klimmer scheen mij te begrijpen, want hij bleef gerust zitten, hipte in alle hoeken, kwam tusschenbeide op m'n mouw zitten en sjilpte innig verheugd.

Daar kreeg ik een inval. Het boomkruipertje had natuurlijk honger. Wanneer heeft een vogel dien niet? 'k Haalde m'n sigarenkistje met poppen voor den dag. Drie kleintjes leg ik op een stuk mos op den grond. In een oogwenk waren ze binnen. Nog acht andere gingen denzelfden weg. Of ze lekker smaakten? 'k Smulde zelf!

M'n kostbaas kwam ook even en zei: U begrijpt toch, hoop ik, dat het diertje verstand heeft en er van overtuigd is, dat hij bij vrienden is!“ Nu probeerde ik het met een groote pop van een doodskopvlinder, maar 't zij, dat de honger over was, of de pop te groot, hij bekeek haar van alle kanten, draaide er om heen, maar toehappen deed hij niet. Tot half twaalf zijn we samen opgebleven, toen zat sinjeurtje in een hoek met het kopje in de rugveeren, zoodat het lange, kromme snaveltje geheel verborgen was. 'k Heb het schaakbord er voor gezet tegen tocht en ik kroop onder de dekens. 's Morgens streek ik het over den rug en liet het door 't raam wegvliegen. 'k Was dien dag in een genoegelijke stemming, want de krant vermeldde, dat vorst Bismarck er een roodborstje op nahield, zoodat ik met vreugde constateerde: vogels weten van beroemdheid des menschen niets af!

Dorp.

S. NUMAN.

Een aanbevelenswaardig tochtje voor een dierenvriend.

Mag ik eens een van mijn tochten beschrijven, die ik gemaakt heb, toen ik gelogeed was in Leersum? Een heerlijke zomerochtend was 't, en een prachtig heigezicht hadden we in de verte voor ons.

Vele planten zooals madeliefjes gingen open of waren

reeds open gegaan, en 't koren, waar tusschen de korenbloemen al in vollen bloei stonden, golfde nog door 't zachte windje. Toen we langs vele kronkel-paden op de hei waren gekomen, waar reeds de Calluna-heide in vollen bloei stond en bespikkeld met de gele Havikskruiden, zagen